

CURIERUL MISSIONAR

„CĂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTEȘC CELE BUNE.”

Anul XV.

CELOR CE BINEVESTEȘC PACE.

No. 2.

CUPRINS:

Ziua Căminului
Creștin

Rugăciunea unei mame

Mi-e dor de-acas'

Căminul

Fiecare zi, Ziua Cămi-
nului Creștin

Pregătirea copiilor
noștri

Fugi de poftele tinereții

Solia Evangheliei și so-
lul Evangheliei

Studii din cartea lui
Daniel

Părtășie cu Dumnezeu

Garanția succesului

Urcând înălțimi

Misionarii Voluntari

Planul Misionar 1935

Ora misionară

Ora Tabitei

Diverse.

Ziua Căminului Creștin

2 Februarie, 1935

PROGRAM

1. Cântare de deschidere și rugăciune
2. Cor
3. Lectură: „Rugăciunea unei mame”.
4. Poezie: „Mi-e dor de-acas’
5. Studiu: „Căminul”
6. Muzică instrumentală
7. Cuvânt: „Fiecare zi, Ziua Căminului Creștin”
8. Cântare de închidere și rugăciune
9. Cor

Notă pentru predicatori și presbiteri: — În fiecare an avem „Ziua Căminului Creștin”. Dar toate zilele trebuie să fie zile de cămin creștin, pentru că „succesul bisericii depinde de influența căminului”. Dar într’un Sabat din fiecare an se dă o anumită considerație marelui lucru de zidire a căminului creștin și de instruire a părinților pentru răspunderile lor sfinte. Nu trebuie să se observe aceasta în toate Comunitățile? Nu trebuie oare fiecare predicator și presbiter să facă tot posibilul pentru a încuraja și indemnă pe părinți și pe tineretul Comunității la studiu?

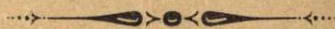
Faceți un apel către părinți, instructori, tineret și copii, spre a-și consacra idealurile lor în ce privește viața în cămin și cea socială, și drept răspuns cereți-le să se ridice în picioare.

Spiritul Profeției ne spune despre căminul creștin că trebuie să fie un model, care-să dea o idee clară despre măreția adevăratelor principii de viață. Influența unui adevărat cămin este cu mult mai rodnică asupra inimilor și vieții omeniești decât orice predică, ce s'ar putea ține. După planul lui Dumnezeu, căminul este unitatea și temelgia tuturor organizațiilor; *căminul este fundamentul vieții, fiind instituit de Dumnezeu. Comunitatea, statul și societatea se compun din membri, a căror viață și caracter a fost format în mijlocul căminului. Astfel este foarte explicabil, că numai atunci poate să fie vorba de o clăditoare influență asupra vieții Comunității, dacă această virtute se exercită și în cămin. De aceea Spiritul Profeției accentuează, spunând că tot ce contribuie la succesul lucrării lui Dumnezeu, trebuie să se birue mai întâiu în cămin.*

Deci să înălțăm rugăciuni către Bunul Dumnezeu, spre a face din căminurile Adventiștilor de Ziua Șaptea un factor puternic în viața fiecăruia cum și o putere a Comunității și a întregii omeniri. Acest cămin să fie pentru membrii familiei și Comunității, în toată activitatea lor, un model de *iubire și credincioșie*; și mai ales pentru tineretul nostru, care nu a ajuns încă a cunoaște calea crucii sau nu este destul de întărit în experiența sa creștină, el să fie un loc de făurirea idealurilor înalte.

În cele ce urmează publicăm un program ce dorim a fi respectat de toate Comunitățile. Cele două teme se vor lua ca bază a predicii, putând să mai fie dezvoltate.

P. H. Hermann

Rugăciunea unei mame

În cele ce urmează redăm o întâmplare povestită de un bărbat, care avea un post foarte important și plin de răspundere în lucrarea lui Dumnezeu, și care împreună cu soția sa, avea un mare succes în viață, crescând mai mulți copii cinstiți și cu gânduri nobile.

În tinerețea sa fusese de credința mormonă, dar după câțiva ani se depărtă cu totul de orice formă de religie; era un bărbat aspru, neținând seama de cuvintele sale, om fără frică, preocupat numai de afaceri comerciale și de politică, mândru de cugetarea sa liberă, și mulțumit de caracterul lui.

Dar deodată, soția sa trecu la credința Adventiștilor de Ziua Șaptea. În vremea aceea aveau numai doi copilași. Mama își dădea seama de răspunderea ei, ca să-i crească în adevăr. Se decise să țină rugăciuni zilnice în familie și, astfel întrebă pe bărbatul ei dacă are ceva împotriva acestei hotărâri. „De sigur că n'am nimic de zis. Poți să faci ce dorești“, zise el.

Astfel în fiecare seară, după cină, ea își aduna copiii în jurul ei, deschizând Biblia și citindu-le câte ceva. Tatăl însă ieșea din cameră, nevoind să o împiedice. Același lucru se repetă zilnic. De fiecare dată când mama chema pe copii la rugăciune, tatăl pleca în grajd, în oraș sau cine știe unde. Și așa se întâmplă mai multe săptămâni la rând.

Dar într-o seară se gândi în sine însuși: „Ce scop are dacă plec? căci mama ține la ideea ei. N'am să mai fac lucrul acesta. Voi rămâne aici“. Când în acea seară începu rugăciunea, rămase liniștit și își cetii mai departe ziarul. Stătea acolo fără să se intereseze de cele ce se petreceau în jurul său.

Mama cetii acea făgăduință minunată, mângâietoare a Domnului: „Să nu vi se turbure

inima... Dacă n'ar fi așa, v'aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc... Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine“. Apoi mama ingenunche împreună cu băiețelul și cu fetița, rugându-se împreună. Natural, tata rămase pe scaunul lui, și își cetii mai departe ziarul. Nu voi să asculte.

Nu prea ascultă ce spuse mama, însă după aceea se rugă și băiatul lui. Se rugă să fie un băiat bun, ca Domnul să țină în viață pe mama și pe sora sa, și apoi mai zise: „Binecuvintează pe tata și ajută-l să înțeleagă Adevărul și să țină Sabatul. În numele Domnului Isus Hristos. Amin“.

Tata își puse în mod liniștit ziarul la o parte. Se uită la băiatul ingenunchiat, la fată și la mamă. Apoi începu să se roage și fetița cea mică, odorul lui. Se sculă încet, apropiindu-se în vârful picioarelor de ușă, dar înainte de a ieși afară, o auzi șoptind cuvintele: „Și binecuvintează pe tata și ajută-i să țină Adevărul“.

Se duse în grajd, privind fix la vite și încercă să vorbească cu caii săi, se uită și la porcii săi, dar nu găsi nicio mulțumire în tovarășia lor mută. Nu-i era posibil să cugete la câștig, lucru, sau răspundere. Nu auzi decât vocile copiilor săi, cari spuneau: „Binecuvintează pe tata și ajută-i să înțeleagă Adevărul“.

Se plimbă în întunerecul nopții, până ce copiii săi se culcară și până când sosi și pentru el timpul de culcare. Apoi intră și se culcă, vorbind cu soția sa numai despre cele strict necesare. El crezu, că această impresie va fi ștearsă în dimineața următoare.

Dar dimineața el era tot atât de neliniștit ca și mai înainte. Toată ziua merse ca amețit încoace și încolo. Sosi seara. Când își luă ziarul, soția sa deschise Biblia. El puse ziarul la o parte și se uită la ea, în timp ce citea. „E mi-

nunat că știe să scoată de aci atâta lucruri", gândi el.

Mama și copiii îngenunchiară pentru a spune rugăciunea; el rămase pe scaun, însă fără a se mai interesa de ziarul lui. Ascultă cum se rugă soția sa, și *dânsa* se rugă și pentru el, care stătea acolo. Apoi începu să se roage băiatul, și tatăl, fără să-și dea seama îngenunche și el. Era mirat; niciodată în vieța sa nu făcuse un astfel de lucru; mama sa nu-l învățase să se roage.

Se sculă înaintea lor, așa că ei nu au știut că îngenunchiasse și el. Luă un ziar și-l întoarse pe toate părțile, necetind însă niciun rând. Apoi se culcară cu toții.

Ziua următoare era ziua Sabatului. După ce își termină lucrul, se întoarse, și îmbracă hainele cele mai bune. Soția sa se uită fără

multă mirare la el. Știa foarte bine, că Dumnezeu avea să asculte rugăciunile ei. „Unde mergi tată“? întrebă dânsa.

„Iată, mamă, aș vrea să viu cu tine la Școala de Sabat, dacă n'ai avea nimic împotriva?“

„O nicidecum“, răspunse dânsa; „am dori din toată inima să vii cu noi“. Cu multă bucurie copiii săi îl apucară de mâini, și unul spuse: „Tata ține Sabatul“; iar celălalt: „Tata ține Adevărul“.

Din seara aceea luă parte la rugăciunile lor. După câteva săptămâni deveni membru al Comunității. În anul următor deveni presbiterul Comunității. Din an în an i se dădu răspunderi mai mari, și felul în care le îndeplini pe toate, avu o influență asupra a mii de suflete.

Și toate acestea numai, pentru că mama făcu zilnic rugăciunea în familie.

Mi-e dor de-acas'

1. *Mi-e dor de-acas', de casa părintească,
De Tatăl meu cel iubitor.
Vreau să mă scap de grija pământescă,
De-odihna Lui mi-e dor, mi-e dor!
Cu mii de planuri am plecat de-acasă,
Azi chiar și un modest gând mă apasă:
Din toate-acum un dor mi-a mai rămas:
Mi-e dor de-acas'! Mi-e dor de-acas'!*
2. *Mi-e dor de-acas' prin vis mi se arată,
O țară sus, Cămin ceresc.
E țara păcii, veșnic luminată;
Ea-i partea mea, de ea doresc!*

*Pe cum în toamnă își întinde-aripa
Spre țări ferice în sbor păsărica;
La fel aș vrea, să sbor și tot să las.
Mi-e dor de-acas'! Mi-e dor de-acas'!*

3. *Mi-e dor de-acas'. Liman își cată vasul,
Și părăiașu-aleargă'n mări.
La sânul mamei doarme copilașul,
Cu cât liman și desmierdări!
În bucurie cânt, și în durere:
Un fum sunt toate, pier ca o părere;
Din toate-acum un dor mi-a mai rămas:
Mi-e dor de-acas'! Mi-e dor de-acas'!*

CAMINUL

Scopul său — Ce trebuie să fie căminul

- 1) Un loc de educație a familiei. Ex. 15, 17.
- 2) Un loc, unde mâini sfinte se ridică în rugăciune către Dumnezeu. 2 Cron. 6, 21.
- 3) Un loc al păcii și al sfințeniei. 1 Sam. 25, 6; Isa. 32, 18; Ps. 46, 5.
- 4) Un loc de refugiu în zile bune și rele. Num. 35, 11; Isa. 32, 17; 2 Sam. 18, 17.
- 5) Un loc al instruirii evlavioase. Gen. 18, 19.

Cum să fie căminul ?

1) Primul cămin omenesc era alcătuit din mareața grădină a raiului. Gen. 2, 8. Căminul nostru să fie ca un raiu.

2) Locașul sfânt al lui Dumnezeu este măreț și frumos; și locașurile noastre să fie mărețe și frumoase. Ps. 84, 2; 104, 1, 2.

3) Ingeri sfinți au vizitat căminul lui Abraam. (Gen. 18, 105.), lui Manoah (Jud. 13, 1—9) și altor bărbați evlavioși. Căminurile noastre să fie astfel încât sfinții ingeri să le viziteze cu plăcere.

Făgăduință

1) Domnul ne-a făgăduit un locaș în ceruri. Ioan 14, 1—3; Hebr. 11, 10.

2) Căminul nostru în ceruri va fi atât de măreț încât întrece mult așteptările noastre. 1 Cor. 2, 9.

P. H. Hermann

Fiecare zi, Ziua Căminului Creștin

Timp de ani de zile am ținut anual o zi a Căminului Creștin în toate Comunitățile noastre. Timp de ani de zile noi am mers acasă la masă în Sabat în Ziua Căminului Creștin cu noi aspirațiuni pentru a face din căminurile noastre acel „mic cer care să meargă în ceruri”, lucru ce suntem pe deplin convinși că trebuie să fie ele.

Domnul Și-a arătat voința Sa ca noi să reușim în această lucrare, dându-ne destule îndrumări cu privire la acest subiect. O simplă privire asupra subiectului cămin în Index-ul scrierilor Spiritului Profetiei descoperă 247 de referințe la cămin. Și alte multe referințe pot fi găsite sub alte titluri.

El nu ne-a lăsat în îndoială în ce privește importanța căminului: „Misiunea căminului se întinde dincolo de proprii săi membri. Căminul creștin trebuie să fie o pildă, care să ilustreze superioritatea adevăratelor principii de viață. O astfel de ilustrare va fi o putere spre bine în lume. Cu mult mai puternică decât orice predică ce poate fi rostită este influența unui adevărat cămin asupra inimilor și vieților omenești”. „Pe urmele Marelui Medic”, pag. 352.

El ne-a îndemnat să recunoaștem răspunderea cea mare pe care o avem față de căminurile noastre:

„Tatăl este legiuitorul familiei; și, ca și Abraam, el trebuie să facă din legea lui Dumnezeu, norma de conducere a căminului său. Tatăl trebuie să întărească în familia sa virtuțile cele mari, hotărârea, integritatea, cinstea, răbdarea, curajul, sânguința și folosul practic. Și ceea ce pretinde dela copiii săi, el însuși trebuie să practice, ilustrând aceste virtuți în purtarea sa de bărbat”. *Idem*, p. 390, 391.

„Din fiecare cămin creștin trebuie să izvoară o lumină sfântă. În fapte trebuie să fie dată pe față iubire. Ea trebuie să se dovedească în toate legăturile căminului, dovedindu-se în amabilitate, în noblețe și curtuozie desinteresată. Există căminuri unde acest principiu este aplicat. — căminuri unde Dumnezeu este adorat, și unde domnește cea mai curată iubire. Din aceste căminuri, dimineața și seara se înalță rugăciuni către Dumnezeu ca o tămâie plăcută, și mila și binecuvântările Sale coboară asupra celor cari se roagă, ca roua de dimineață”. „Patriarhi și Profeti”, pag. 144.

Și apoi mai departe:

„Una din primele lecții pe cari trebuie să le învețe un copil este aceea a ascultării. Înainte de a fi destul de mare ca să judece, el

poate fi învățat să asculte”. „Educație”, p. 277.

„Tații și mamele trebuie să înțeleagă răspunderea pe care o au. Lumea este plină de curse pentru picioarele tineretului . . . Părinții trebuie să-și amintească că copiii trebuie să înfrunte aceste ispite”. „Pe urmele Marelui Medic”, pag. 371.

Dar în iubirea Sa plină de milă El ne asigură de prezența și bunavoința Sa de a ne ajuta:

„Este un Dumnezeu sus, și lumina și slava dela tronul Său rămâne asupra mamei credincioase care încearcă să dea educație copiilor săi spre a fi în stare să lupte împotriva influenței celui rău. Nicio altă lucrare nu poate să egaleze în importanță cu a ei . . . Este datoria ei, cu ajutorul lor Dumnezeu, să desvolte într'un suflet omenesc chipul lui Dumnezeu”. „Idem”, pag. 377, 378.

Iată care este îndemnul în ce privește spiritul căminurilor noastre:

„Mai pe sus decât orice altceva, părinții trebuie să impresoare pe copiii lor cu o atmosferă de veselie, curtuozie și dragoste. Un cămin unde locuiește dragostea, unde aceasta este exprimată în priviri, în cuvinte și în fapte, este un loc unde îngerii lui Dumnezeu simt plăcere să-și manifeste prezența lor”. *Idem*, pag. 386, 387.

„Tați și mame, oricât de urgente ar fi ocupațiile voastre, să nu pierdeți niciodată ocazia de a aduna întreaga familie împrejurul altarului familiar . . .

„Căminul trebuie să fie un loc unde locuiesc împreună veselia, curtuozia și dragostea; și unde există aceste binecuvântări, va fi fericire și pace . . . În astfel de căminuri locuiesc îngerii lui Dumnezeu”. *Idem*, pag. 393.

Și spre încheiere:

„Timpul nostru pe pământ este scurt. Numai o singură dată putem trece prin această lume; în timpul acestei treceri să facem tot ce putem mai bine . . . O lumină, oricât de mică, dacă arde încontinuu, poate să fie mijlocul de a aprinde multe alte lumini . . . Dacă noi vom deschide inimile și căminurile noastre pentru a primi divinele principii de viață, vom deveni canale pentru râuri de putere dătătoare de viață. Din căminurile noastre vor curge râuri de vindecare, ducând viață, frumusețe și rodnicie unde acum este lipsă și uscăciune”. *Idem*, p. 355.

Dumnezeu dă poporului Său urechi ca să audă poruncile Sale, ochi să vadă îndrumările Sale, și inimi calde și simțitoare la lucrările

Spiritului Său cel Sfânt! Atunci inimile copiilor vor fi întoarse într'adevăr spre părinții lor, și inimile părinților spre copiii lor. Atunci vom crește în asemănare cu El care dorește ca fiecare zi să fi o zi a Căminului Creștin.

Să ne gândim ce ar însemna pentru înaintarea soliei îngerului al treilea dacă copiii educați în căminurile Adventiștilor de Ziua Șaptea, când vin în contact cu tinerii lor colegi, în lucrarea lor de toate zilele, ar susține, prin ceea ce sunt, adevărul pe care tatăl îl predică în Sabat; pe care colportorul îl vinde în cărțile

sale; pe care medicul misionar îl răspândește; și pe care îl împarte, sora de caritate, în serviciile ei amabile; care este învățat în principiile reformei sanitare, și pe care mama îl trăiește în viața ei din cămin. Atunci oamenii ar zice: „Eu cred în predica acestui om, căci cunosc pe copiii lui. Eu cred în mărturia acestei femei, căci cunosc căminul ei. Eu voi cumpăra cartea acestui om, voi urma principiile acestei reforme în felul de viață, pentru că pot vedea ce-au făcut aceste învățături pentru copiii cari au fost învățați în aceste lucruri”. S. M. J. Henry.

L. Caviness

Pregătirea copiilor noștri

„Păcatele unor oameni sunt cunoscute și merg înainte la judecată, iar ale altora vin pe urmă”. 1 Tim. 5, 24.

Toți părinții din Comunitatea Adventiștilor de Ziua Șapte sunt, cred, conștienți într'un grad oarecare de ceea ce înseamnă mântuirea sau pierderea unui suflet; dar este așa de ușor să devii nepăsător și uituc! Valoarea unui suflet este exprimată în felul acesta: „Și ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?” Matei 16, 26.

Ce eforturi stăruitoare se depun pentru ca un copil pierdut să fie readus părinților săi! Orice iscusință este pusă la lucru pentru a găsi pe cel pierdut. La fel ar trebui să ne gândim și la copilul care s'a pierdut de Dumnezeu, făcând orice efort posibil pentru a-l aduce înapoi. Dacă cel pierdut este în căminul tău, cercetează inima lui și vezi de ce acesta este pierdut și ce s'ar putea face pentru a fi readus pe calea cea dreaptă. Trebuie să cunoaștem dacă copiii noștri umblă cu Dumnezeu, și trebuie să ne facem toată datoria creștină față de ei.

Parabola drahmei pierdute este o învățătură pentru familii. În cartea „Parabolele Domnului Hristos” la pag. 178, cetim:

„Dacă în familie se găsește un copil inconștient de starea lui păcătoasă, părinții să nu aibă pic de odihnă. Lumina trebuie aprinsă. Cercetați Cuvântul lui Dumnezeu, și, în lumina acestuia, examinați totul în casă cu multă grijă, spre a vedea pricina, de ce copilul este pierdut. Părinții să-și cerceteze inimile lor proprii, să-și examineze obiceiurile și apucăturile. Copiii sunt moștenirea Domnului, și noi suntem răspunzători față de El de felul cum îngrijim de proprietatea Sa”.

Trăim într'o oră solemnă. Poate că acum este momentul când păcatele noastre și păcatele copiilor noștri sunt aduse înaintea judecării. În fiecare seară noi trebuie să acoperim raportul vieții noastre păcătoase cu o pagină albă din viața desăvârșită a lui Hristos.

Școlile noastre sunt organizate pentru a ajuta pe părinți în această lucrare de a salva pe copiii lor. Este o lucrare delicată să ai de-a-face cu aceste minți tinere, și să întoreci gândurile lor spre Dumnezeu și spre căminul către care merg. Profesorii noștri sunt asistenți îndemnativi ai părinților și ei se străduiesc să-și facă partea lor. Satana lucrează în așa de felurite chipuri pentru a aduce pierderea copiilor noștri, încât noi trebuie continuu să ne rugăm ca ei să poată fi credincioși și biruitori în lupta împotriva celui rău. Ce bucurie va fi atunci când întreaga familie va intra pe porți în Noul Ierusalim, pentru a nu se mai despărți niciodată!

H. G. Lucas

IMPORTANT!

„STUDII DIN CARTEA LUI DANIEL”

este titlul unei serii de articole bine documentate și lămurite asupra profețiilor din cartea lui Daniel. Abonați-vă la „Curierul Misionar” spre a nu vă lipsi de niciunul din aceste articole importante. Aceste articole vor continua să apară în fiecare număr din „Curierul Misionar” 1935.

„Fugi de poftele tinereții“

O! cât de primejdioase sunt poftele tinereții! Ele îți se prezintă ca amicii tăi cei buni. Ele sunt o otrăvă dulce, sub înfățișarea plăcută a unui măr otrăvit pe care nu-l crezi în stare să producă moarte. Te pot prinde foarte repede, te seduc și te omoară pentru veșnicie. Cine se lasă odată în voia lor, pe acela îl fac nesățios în pofte rele, căci pe cât este de ușor a le da voie în viață, pe atâta este de greu a te scăpa de ele. Poftele acestea sunt o mlaștină fără fund, o prăpastie adâncă ce distruge în timpul cel mai scurt corp și suflet, chinându-l în chipul cel mai de plâns. Ele sunt o ciumă, care într-o oră îți poate răpi din nou tot harul și toată mântuirea, cu toate că ești de mult convertit. De aceea fugi de ele. O! fugi de ele, chiar dacă le vezi numai din depărtare! Și dacă ele se apropie de tine, atunci fugi ca Iosif din casa lui Putifar. Astupă-ți urechile, ca să nu le auzi, și acopere-ți ochii, ca să nu le vezi. Isa. 33, 15. Evită toate ocaziile. Nu te amesteca fără interes în lume. Nu trândăvi. Fugi de societățile rele ca de Satana însuși. Fii cumpătat la mâncare și în orice, căci necumpătarea deschide ușa pofteilor rele, ne face incapabili pentru rugăciunea statornică și slăbește puterile noastre corporale și sufletești. Evită nechibzuințele mici, și nu vei cădea în cele mari; și leagă-te mai strâns de Isus. El te va ocroti.

În legătură cu acest îndemn mai avem de cugetat asupra a două lucruri. Întâiu: Ferește-te ca nu cumva poftele rele ale tinereții să te atace sub înfățișarea vreunei oarecari sfințenii. Copiii lui Dumnezeu să se iubească fierbinte și cu dragoste să se poarte unul cu altul. Dar ei trebuie să fie foarte atenți, ca să nu se nască oarecari dorințe necurate ale inimii. De aceea este mult mai bine ca să se evite prea marea intimitate dintre tineri și tinere. Chiar dacă n'avem ceva rău în gândul nostru, totuși nu știm ce are Satana în gând. 2 Cor. 2, 11. Prin urmare dacă este vorba de strânsă intimitate, aceasta este bine să se facă deosebit, adică bărbați între bărbați și femei între femei, cu toate că nu se pot pune reguli absolute pe cari nu le dau Sfintele Scripturi.

Dar ceea ce spunem acuma și ceea ce am mai spus deja mai înainte, e întemeiat pe mersul firesc al lucrurilor și pe Sfintele Scripturi. Petru zice: „Deci, ca unii cari, prin ascultarea de adevăr, v'ați curățit sufletele prin Duhul, ca să aveți o dragoste de frați neprefăcută, iubiți-vă cu căldură unii pe alții, din toată inima“. 1 Petru 1, 22. De aceea apostolul Pavel scrie către tânărul Timotei ca unui învățător: „Pe tineri sfătuește-i ca pe niște frați; pe cele

tinere ca pe niște surori, cu toată curăția“. 1 Tim. 5, 2. Dacă acest avertisment era de nevoie pentru Timotei, o, de câtă mare nevoie va fi pentru voi, copii, tineri și tinere! Cât de necesar va fi ca să fiți atenți, evitând orice umblare periculoasă. Fiindcă poftele cărnii au un început foarte fin și prins de inimă. Chiar dacă corpul nu este încă pângărit, totuși sufletul primește pete rușinoase ascunse și astfel nu mai poate rămâne niciodată o mireasă curată a lui Isus.

De asemenea, referitor la căsătorie mai avem ceva de spus. Mulți tineri și tinere rămân în credință și în adevărata iubire față de Hristos până ce se căsătoresc. Dar deodată lampa lor se stinge, și inima lor se răcește și devine moartă. O! câți Samsoni au fost omorâți în felul acesta, și câte Marii au devenit din nou mândre! Care este oare motivul? Ei se leagă ori cu soți pământești și neconvertiți, prin cari sunt trași din nou la slujirea lumii (Gen. 6, 2; 1 Regi 11, 1. 2. 4—11), sau se căsătoresc cu intenții necurate, uitându-se numai la frumusețe, onoare, bani sau poftă, ori se lasă înduplecați de gândul că odată căsătoriți le-ar fi îngăduit să-și satisfacă toate poftele cărnii, pe când căsătoria trebuie să fie privitytă ca ceva sfânt, iar nicidecum condusă de pofte murdare și înjositoare, așa cum fac păgânii cari nu știu nimic de Dumnezeu. 1 Tes. 4, 5. Sau prin căsătorie și datorită grijilor gospodăriei sunt cotropiți de simțuri lumești și griji de cele ale mâncării. Luca 21, 34—36. Sau intră într-o căsătorie neliniștită și plină de ceartă, aflând prin proprie experiență că cearta are un efect distrugător.

Pot să spun: Tinerii și tinerele trebuie ca să facă pasul căsătoriei cu multă prudență și temere; aceasta nu cumva că Dumnezeu ar fi contra căsătoriei, ci ca să nu se facă această căsătorie împotriva voinței Sale.

Dar acum ce sfat trebuie să dăm tineretului nostru trezit și convertit? Întâiu: Nu te ocupa cu gânduri de căsătorie mai înainte ca să fi sosit timpul pentru aceasta. Dacă acuma într-adevăr timpul și împrejurările te îndeamnă la căsătorie, atunci *examinează liniștit toate după Cuvântul lui Dumnezeu și în rugăciune sinceră și serioasă. Și nu întreprinde nimic până ce n'ai ferma convingere că vei face un lucru bun.* Și al doilea: dacă îți se propune un soț sau o soție lângă care crezi că vei suferi o pagubă oarecare, atunci nu te lăsa prins în mreajă. Gândește-te la cuvintele Mântuitorului nostru Isus Hristos: „Ce ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul? Sau, ce ar da un om în schimb pentru sufletul său?“

Solia Evangheliei și solul Evangheliei

Un apel către predicatori și Comunitatea întreagă.

(Prin vot s'a cerut de către Comitetul de Toamnă al Conferinței Generale ținut în 1934 ca această dare de seamă de principii și adevăruri importante redată de fr. F. M. Wilcox să fie tipărită în întregime în Review, de unde o traducem, pentru ca toți predicatorii și lucrătorii noștri, precum și toți credincioșii noștri să poată avea cunoștință de aceste lucruri cari au impresionat adânc toate inimile din comitet, unde, ca lucrători, căutam să facem o nouă și mai profundă experiență cu Dumnezeu, și unde Domnul s'a descoperit foarte aproape de noi în har și binecuvântare. — *Redacția*).

Apostolul Pavel se apropia de sfârșitul lungii și grele sale vieți, și tot așa și ceilalți apostoli și primi ucenici. Pavel știa că încurând lucrarea de predicare a soliei Evangheliei trebuia să fie încredințată lucrătorilor mai tineri și mai fără experiență. De aceea, în învățăturile pe cari le-a lăsat, el a încercat să pregătească pe acești tineri lucrători pentru lucrarea lor. Cele două epistole adresate lui Timotei și cea către Titu sunt pline cu instrucțiuni precise în ce privește legătura acestor lucrători față de cauza lui Hristos. De repetate ori Timotei este îndemnat să evite discuțiile asupra chestiunilor nefolositoare, să ia aminte la învățătura sănătoasă, și să zidească biserica lui Hristos printr'o viață bine chibzuită și bine întemeiată.

În principiu același sfat este dat și lui Titu. Vorbind despre însușirile presbiterilor cari trebuiau să fie orânduți peste biserici, apostolul zice că presbiterul trebuie „să se țină de Cuvântul adevărat, care este potrivit cu învățătura, pentru ca să fie în stare să sfătuiască în învățătura sănătoasă, și să înfrunte pe protivnici“. Și apostolul Ioan în a doua a sa epistolă, sfătuește biserica în aceste cuvinte:“

„Oricine o ia înainte, și nu rămâne în învățătura lui Hristos, n'are pe Dumnezeu. Cine rămâne în învățătura aceasta are pe Tatăl și pe Fiul. Dacă vine cineva la voi, și nu vă aduce învățătura aceasta, să nu-l primiți în casă, și să nu-i ziceți: „Bun venit!“ Căci cine-i zice „Bun venit!“ se face părtaș faptelor lui rele“. 2 Ioan 9—11.

Astăzi putem da cu folos atenție acestor sfaturi.

Învățătura lui Hristos își are temeliea sa în Cuvântul lui Dumnezeu. Scriptura, dată prin inspirație, este „de folos ca să învețe, să mustre să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună“. 2 Tim. 3, 16. Acest cuvânt sfânt este suprema piatră de cercare a oricărei învățături religioase și studiul său va aduce după sine e-

fortul serios și devotat al oricărui ucenic și mai ales al oricărui slujitor al Evangheliei.

Această mișcare din care facem parte susține adevăruri sigure, mari și fundamentale — existența lui Dumnezeu, inspirația Sfințelor Scripturi, mântuirea numai prin jertfa înlocuitoare a Domnului Isus, pocăința, renașterea și darul îndreptățirii prin credință, lucrarea Spiritului Sfânt, neclintirea și veșnicia legii lui Dumnezeu, pretențiile obligatorii ale Sabatului biblic, slujba preotească a lui Hristos în Sanctuarul ceresc, judecata de cercetare ce este acum în curs, apropiata venire a lui Hristos pentru a lua pe copiii Săi în casa Sa, învățătura dărilor spirituale, manifestarea darului profeției în biserica celor rămași, viața numai în Hristos, cumpătarea creștină, și alte învățături biblice de o mare importanță. Aceste mari adevăruri constituie solia Evangheliei veșnice pentru acest timp.

Intreita solie.

Această solie a fost încredințată bisericii Adventiștilor de Ziua Șaptea. Evanghelia cea veșnică a fost predicată de Noe, de Abraam, de Pavel și Petru, și de toți profeții și apostolii din veacurile trecute. Ea a fost predicată într'un cadru potrivit zilelor lor.

Noi nu putem să predicăm această solie a Evangheliei cum a predicat-o Noe, ori cum a predicat-o Pavel sau Luther. Noi trebuie s'o predicăm în cadrul întreitei solii a lui Dumnezeu din Apocalips 14. Luther predica îndreptățirea prin credință în cadrul soliei Evangheliei pentru secolul al 16-lea. Noi trebuie să predicăm îndreptățirea prin credință în cadrul soliei lui Dumnezeu pentru acest timp. Ni se spune de către serva Domnului: „Mulți mi-au scris, întrebându-mă dacă solia îndreptățirii prin credință este solia îngerului al treilea, și eu le-am răspuns: „Este într'adevăr solia îngerului al treilea“. „*Review and Herald*“, 1 Aprilie, 1890. Apostolul Pavel predica despre dreptate și cumpătare și despre o judecată care avea să vină. Noi nu putem să predicăm judecata lui Dumnezeu așa cum făcea apostolul. Noi trebuie să predicăm: „A venit ceasul judecării Lui“. Judecata merge acum înainte. Marile principii de bază ale acestor adevăruri sunt aceleași, dar în predicarea noastră aplicația lor trebuie să fie făcută potrivit împrejurărilor de azi.

Solia pe care trebuie s'o vestim trebuie să fie echilibrată, armonioasă, temeinică. Nici nu putem să dăm la o parte lucrurile mărunte necesare, dar nici nu trebuie să insistăm *prea mult*

asupra acestor lucruri mărunte. Predicarea principiilor libertăți religioase, constituie o parte din solia noastră, dar numai o parte; și aceste principii trebuie să fie predicate în cuvenita lor legătură cu oricare altă parte. Principiile sanitare constituie o parte din solie, dar ele nu sunt întreaga solie; și aceste principii trebuie să fie vestite în cuvenita lor legătură cu celelalte părți ale adevărului pentru această oră în care trăim.

Integritatea soliei.

Iată ce ne spune serva Domnului despre integritatea soliei:

„Principiile cari au făcut din noi ceea ce suntem astăzi, trebuie să fie păstrate, și ele vor fi păstrate după cum Dumnezeu a declarat prin Cuvântul Său și prin mărturia Spiritului Său. El ne-a chemat să apărăm, cu sabia credinței, principiile fundamentale cari sunt întemeiate pe o autoritate neîndoelnică“. *„Mărturiile Speciale“, Seria B, No. 2, p. 59.*

„Ca popor noi trebuie să stăm tari pe platforma adevărului veșnic care a suferit încercări și greutăți. Noi trebuie să ne ținem de stâlpii siguri ai credinței noastre. Principiile adevărului pe care Dumnezeu ni l-a descoperit formează singura noastră temelie adevărată. Ele ne-au făcut ceea ce suntem astăzi. Scurgerea timpului n'a micșorat valoarea lor“. *Idem, pag. 51.*

„Nicio trăsătură din adevărul care a făcut din Adventiștii de Ziua Șaptea poporul care este astăzi, nu trebuie slăbită. Noi avem vechile semne de hotar ale adevărului, experienței și datoriei, și trebuie să stăm tari în apărarea principiilor noastre, în văzul întregii lumii“. *„Mărturiile“, Vol. VI, p. 17.*

Adventiștii de Ziua Șaptea și Crezul.

Are Biserica Adventă un crez? În măsura în care se referă la o pronunțare formală, oficială, răspunsul nostru este negativ. Pe de altă parte, această biserică, de-a-lungul istoriei sale, a fost unită pe temelii sigure de credință. Aceasta a fost de foarte mare necesitate. Cum ar putea o organizație, chiar din lume, să reușească, dacă n'ar putea să strângă împrejurul stindardului său bărbați și femei cari să creadă în aceleași ținte și să fie de acord în ce privește principiile generale de umblare și purtare? Dar în fiecare caz aparte, acei cari au fost primiți ca membri ai Comunității, au fost instruiți în învățăturile fundamentale ale Bibliei și li s'a cerut să-și dea aprobarea asupra acestora înainte de botzul lor.

Dar Adventiștii de Ziua Șaptea recunosc că revelația dumnezeiască a fost progresivă de-a-lungul veacurilor, și că biserica lui Hristos trebuie să umble în lumina crescândă a adevărului descoperit.

Când veni Hristos, El aduse multă lumină nouă pentru ucenicii Săi, dar mai era încă multă pe care n'a putut-o descoperi din cauză că puterile lor spirituale erau mărginite. El a pro-

mis că Spiritul Sfânt va face pentru biserica Sa, ceea ce n'a făcut El.

„Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi dela El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi lucrurile viitoare“. Ioan 16, 12, 13.

Noi credem că Dumnezeu va da bisericii Sale din urmă lumină din ce în ce mai mare până la timpul sfârșitului. Această lumină poate să ne vină prin studiul nostru personal; sau poate să vină prin soli aleși de Dumnezeu. Ceea ce trebuie să facem este de a ne ține în acea atitudine a spiritului și în acea stare a inimii care ne face binevoitori să primim învățătură și lumină din orice parte, chiar dela cel mai umil din Comunitate.

Cercetați toate lucrurile.

Această mișcare este profetică. Credința Adventiștilor de Ziua Șaptea, într'o mare măsură își găsește temelia sa în împlinirea cuvântului prezicerii divine. Împlinirea minunată a cuvântului profetic este demonstrată astăzi mai mult decât oricând înainte. De exemplu, unde pionierii acestei biserici vedeau numai o indicație că venirea Domnului este aproape, noi vedem o sută de indicații de felul acesta astăzi. În a-jungerea la concluziile lor în ce privește însemnătatea profeției care se găsește în Apocalips 13, ei au avut o foarte mică dovadă, dacă au avut-o și pe aceasta, în evenimentele în curs ale împlinirii ultimei părți a profeției, dar cât de multiple sunt dovezile în prezent cu privire la poziția credincioasă luată de ei acum mulți ani în urmă.

Și astfel noi n'avem nicio teamă că, îndreptând reflectorul criticii cercetătoare asupra punctelor fundamentale de credință ținute de Adventiștii de Ziua Șaptea, se va dovedi că aceste puncte sunt nescripturistice. Ele au fost supuse acestei cercetări de multe ori în cursul anilor, și împotriva fiecărui asalt al dușmanului aceste principii au strălucit cu mai multă putere. Și fără teamă de a periclita un singur adevăr fundamental din această solie, suntem dispuși să spunem fiecărui credincios Adventist: „Cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun“.

Cu toate acestea, însă, fiecare cercetător al Bibliei să meargă cu toată umilinta înaintea lui Dumnezeu. Să se ferească pe sine de mândria de opinie; să nu nutrească nicio dorință de a deveni un mare conducător sau învățător. În felul acesta el va fi condus a rămâne în strânsă legătură cu sfatul fraților săi; și în timp ce ar căuta să învețe pe alții, el însuși va poseda acea înțelepciune care vine de sus, care este mai întâiu „curată, apoi pașnică, blândă, ușor

de înduplecat, plină de îndurare și de roduri bune". Iacob 3, 17.

Răspunderea lucrătorilor

Conferințele noastre acordă încredere predicatorilor lor. Când sunt trimiși în această calitate de reprezentanți, frații lor înțeleg că ei cred învățăturile denominațiunii ai cărei reprezentanți acreditați sunt. Cum poate cineva în mod cinstit să primească o astfel de încredere dacă el discreditează în public sau în particular disciplinele ținute de Adventiștii de Ziua Șaptea? Cu siguranță că nicio simțire curată de cinste sau de onoare sau de datorie creștină nu-l va îndemna să facă aceasta. Dacă este cinstit el va spune pe față: Nu pot să primesc această încredere; eu nu sunt de acord cu voi în ce privește venirea Domnului, sau Sabatul, sau natura omului, sau Sanctuarul, sau Spiritul Profetei, sau o altă învățătură fundamentală în care și-a pierdut credința.

Am publicat acum câțva timp în Review un citat dintr'un articol scris de editorul ziarului Washington Post, în care autorul se ocupa cu acest principiu. Este interesant de văzut cum privește această chestiune editorul unui mare ziar politic. El zice:

„De sigur că nu este vorba de tiranie sau persecuție din partea autorităților unei asociații religioase dacă acestea cer cinstea convenită în purtarea predicatorilor ei. Nicio organizație pământească nu permite personalului ei să-i violeze principiile și să-i slăbească puterea.... Niciun slujitor al Evangheliei n'are vreun drept moral de a folosi influența poziției sale pentru a semăna desbinare în denominațiunea al cărei mandatar este și pentru crezul căreia el a pus chează credințioșii sa ca o condiție precedentă orânduirii sale. Lumea este destul de întinsă. Ea are locuri destule pentru toate crezurile, toate credințele și susținătorii lor. Niciun om nu este forțat să aparțină unei biserici sau să predice o anumită doctrină. Dar un om cinstit, care a fost orânduit să predice o oarecare doctrină deosebită, se va retrage și va ieși el singur, când s'a convins că doctrina sau crezul nu este adevărat“.

În aceste zile, ca niciodată mai înainte, Dumnezeu dorește ca bărbații și femeile purtători de stindard să fie credincioși cuvântului descoperirii divine. Nu este timpul să nutrim îndoială; este timpul pentru credință, pentru statornicie, pentru încredere, pentru asigurare.

Predicarea nouilor vederi.

Ce principiu trebuie să conducă pe acela care crede că a primit lumină nouă? El trebuie să recunoască mai întâiu de toate, principiul fundamental că nicio lumină descoperită astăzi nu va fi opusă luminii descoperite ieri. Dumnezeu nu poate să Se contrazică. Acel care crede că a primit lumină nouă să aducă această lumină la cunoștința întregii bisericii? Să creadă

că el este împuternicit să predice o reformă și să readucă biserica din rătăcirea căilor sale proprii sa judecată și răspundere? Acesta nu este spiritul Evangheliei. Când s'au ridicat oarecari deosebiri de păreri în prima biserică creștină, apostolul Pavel a crezut că este necesar ca aceste deosebiri să fie aduse la cunoștința fraților cu răspundere, bărbați aleși de Dumnezeu să conducă în lucrarea Sa. El a făcut aceasta pentru ca spiritele credincioșilor să nu fie puse în încurcătură. El scria:

„După patrusprezece ani, m'am suit din nou la Ierusalim împreună cu Barnaba; și am luat cu mine și pe Tit. M'am suit în urma unei descoperiri, și le-am arătat Evanghelia, pe care o propovăduiesc eu între neamuri, în deosebi celor mai cu vază, ca nu cumva să alerg sau să fi alergat în zadar“. Gal. 2, 1. 2.

Siguranța noastră, când primim noi învățături constă în a supune mai întâiu fraților cu experiență cari pot să judece aceste învățături, mai întâiu de toate prin dumnezeiasca descoperire, care este Cuvântul lui Dumnezeu, și cari pot să le privească în lumina cadrului istoric al acestei solii și a conducerilor lui Dumnezeu în dezvoltarea ei. Și aceasta este învățătura pe care am primit-o. Citez din „Mărturii“, Vol. V, pag. 293:

„Sunt mii de ispite ascunse pregătite pentru aceia cari au lumina adevărului; și singura scăpare pentru fiecare dintre noi este de a nu primi nicio nouă doctrină, nicio nouă interpretare a Scripturilor, fără ca să le fi supus mai întâiu fraților cu experiență. Aduceți-le înaintea lor cu un spirit umilit și dispus a primi învățătura cu rugăciune serioasă; și dacă ei nu văd o lumină nouă în aceasta, cedați părerii lor; penitrucă „biruința vine prin marea număr de sfetnici“.

Dacă vor fi urmate aceste sfaturi, va fi armonie în biserica lui Hristos și ea va fi scăpată de desbinare. De sigur că este un foarte mare rău când un lucrător oarecare primește unele idei noi cari nu sunt în general primite de biserică, și le trimete într'o formă tipărită în toate părțile. Un asemenea procedeu tinde numai la desbinare, pricinuește luptă și confuzie, discreditând atât lucrarea cât și pe lucrător. O astfel de cale este clar condamnată atât de Biblie cât și de „Mărturii“.

Ni se spune de către serva Domnului că „Dumnezeu are o biserică pe pământ, alcătuind poporul Său ales, care păzește poruncile Sale. El conduce nu niște vlăstare răslete, nu unu ici și unu colo, ci un popor“. „Mărturii către Predicatori“, pag. 61.

Iarăși ni se spune:

„Satana speră să asvârle și pe poporul din urmă al lui Dumnezeu în ruina generală care vine asupra pământului. Pe măsură ce venirea lui Hristos se apropie, el va fi și mai hotărât și neclintit în sforțările sale de a-i înfrânge. Bărbați și femei se vor ridica mărturisind în public că au o lumină nouă sau

o nouă descoperire, cu tendință de a zdruncina credința din vechile ei hotare. Invățăturile lor nu vor purta pecetia Cuvântului lui Dumnezeu; cu toate acestea sufletele vor fi amăgite". „Mărturie”, Vol. V. pag. 295.

„Dumnezeu n'a neglijat pe poporul Său, și să alege un om singuratic ici și altul colo ca singurii în stare să le fie încredințat adevărul Său. El nu dă unui om o lumină nouă contrară credinței întemeiate

a Comunității. În orice mișcare religioasă s'au ridicat bărbați cari pretindeau lucrul acesta. Pavel avertiza biserica în felul acesta în zilele sale: „Și se vor ridica din mijlocul vostru oameni, cari vor învăța lucruri stricătioase, ca să atragă pe ucenici de partea lor”.... Nimeni să nu fie încrezut în el, ca și cum Dumnezeu i-ar fi dat o lumină specială mai pe sus de frații lui”. *Idem*, pag. 291.

(Va urma)

Studii din cartea lui Daniel

Profetul și solia sa

Găsindu-se aproape de treapta cea mai înaltă a onoarei lumești, prim ministru al marilor imperii, Babilon și Medo-Persia, lui Daniel i-a fost dat să vadă evenimentele lumii întinzându-se până la încheierea timpului. Era potrivit ca unul în situația lui Daniel să primească o astfel de vedenie lămurită a istoriei politice precum și religioase a marilor imperii ale lumii. Viul interes al unui astfel de bărbat l-ar fi ajutat în mod natural ca să dea o descriere vie a simbolurilor și evenimentelor de o însemnătate mișcătoare descoperite prin inspirație. Daniel văzu în simbolul izbitor ridicarea și căderea marilor împărății universale; văzu mâna cea grea a persecuției apăsând asupra poporului lui Dumnezeu; fu martor ocular la scenele maestose și solemne din ziua marelui judecăți; el văzu cum împărăția cea veșnică a lui Dumnezeu nimici și înlocui împărățiile pământului; și lăsă scris pentru poporul lui Dumnezeu din zilele din urmă aceste rânduri clare ale profeției cari aveau să se împlinească la vremea lor. Cu câtă silință și seriozitate ar trebui să studiem profețiile lui Daniel în timpul acesta!

„Pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul istoriei acestei lumi, profețiile descoperite lui Daniel cer o deosebită atenție din partea noastră, deoarece ele se referă tocmai la timpul în care trăim noi. Ele trebuie să fie în legătură cu învățăturile din ultima carte a Noului Testament”. „Profeți și Regi”, p. 547.

Studiul cărților Daniel și Apocalips nu numai că va lumina spiritul în ce privește evenimentele cari se vor precipita asupra lumii, dar va adânci experiența creștină a acelor cari studiază cu sârguință aceste lucrări profetice. Serva Domnului zice:

„Când cărțile Daniel și Apocalips vor fi mai bine înțelese, credincioșii vor avea cu totul altă experiență religioasă. Acestora li se va da o

așa strălucire a porților deschise din ceruri încât mintea și inima vor fi pătrunse de caracterul pe care toți trebuie să-l desvolte spre a primi binecuvântarea ce se cuvine unei inimi curate”. „Mărturie către predicatori și Slujitorii Evangheliei”, pag. 114.

Deși cartea lui Daniel conține profeții în deosebi pentru zilele din urmă, totuși conține și învățăături și îndrumări pentru poporul lui Dumnezeu din toate veacurile. Mântuitorul recomandă studiul acestei cărți primilor creștini. El zice:

„De aceea, când veți vedea „uriciunea pustiirii”, despre care a vorbit proorocul Daniel, „așezată în locul sfânt” — cine citește să înțeleagă! — atunci, cei ce vor fi în Iudea, să fugă la munți”. Mat. 24, 15, 16.

Ar fi bine pentru acei cari caută să discrediteze cartea lui Daniel, sau cari o socotesc imposibil de înțeles, să ia aminte la aceste cuvinte ale Maestrului Insuși: „Cine citește să înțeleagă”. În același timp Mântuitorul numește în chip lămurit pe scriitorul acestei cărți „Daniel proorocul”. Ce altă mărturie mai de valoare am putea avea pentru a ne asigura de autenticitatea acestei cărți?

Înainte de a pătrunde în evenimentele izbitoare, în simbolurile cele vii și în marile subîmpărțiri ale cărții lui Daniel, să privim puțin pe autor însuși.

Profetul Daniel

Tânărul Daniel era unul dintre prinții din Iuda, de neam regesc, și primise o bună educație în școlile regatului iudaic. El trebuie să fi fost un tânăr deosebit atât la statură cât și la învățătură, pentru că la căderea Ierusalimului în anul 606 în. Hr., Nebucadnețar îl alege împreună cu alți tineri ca să fie educat în palatul din Babilon. Scriptura descrie pe Daniel și pe tovarășii săi ca „tineri fără vreun cusur trupesc, frumoși la chip, înzestrați cu înțelepciune în orice ramură a științei, cu minte ageră și

pricepere, în stare să slujească în casa împăratului, pe cari să-i învețe scrierea și limba Haldeilor". Daniel 1, 4.

Împăratul Nebucadnețar hotărî acestor tineri trei ani pentru educație, „și le-a rânduit pe fiecare zi o parte din bucatele dela masa lui". Nimic ce ar fi fost important pentru dezvoltarea și educarea lor nu trebuia să fie luat în seamă. Era în planul lui Dumnezeu ca acești tineri să fie aduși în acest centru al lumii, unde puteau să mărturisească despre adevăratul Dumnezeu.

Prima dovadă reală de credințioasă a lui Daniel față de Dumnezeu se văzu când li se oferî mîncare dela masa împăratului. Mîncărurile și băuturile aduse și închinare zeităților din Babilon, dar blestamate de Dumnezeu, prețindeau credințioșia neclintită a lui Daniel față de Dumnezeul său.

„Daniel s'a hotărît să nu se spurce cu bucatele alese ale împăratului și cu vinul pe care-l bea împăratul". Vers. 8. Bine ar fi pentru tineretul din vremea aceasta să dovedească o astfel de credințioasă față de principiile Cuvîntului lui Dumnezeu.

La sfârșitul celor trei ani de educație hotărîți de împărat, Daniel și tovarășii săi au fost găsiți „în toate lucrurile cari cereau înțelepciune și pricepere, . . . de zece ori mai destoinici decît toți vrăjitorii și cetitorii în stele, cari erau în toată împărăția lui". Vers. 20.

Cam în vremea aceasta Daniel ajunsese la o mare cinste prin faptul că a făcut cunoscut și a tîlmăcit visul împăratului, despre care se vorbește în capitolul al doilea. În felul acesta tânărul, în vîrstă numai de 20 de ani, își începe lucrarea sa profetică. Adevăratul spirit al profetului se vede din întîlnirea sa cu împăratul Nebucadnețar. Să cetim o parte din remarcabila solie către împărat:

„Dar este în ceruri un Dumnezeu, care descopere tainele, și care face cunoscut împăratului Nebucadnețar ce se va întîmpla în vremurile de pe urmă Inșă dacă mi s'a descoperit taina aceasta, nu înseamnă că este în mine o înțelepciune mai mare decît a tuturor celor vii". Dan. 2, 28—30.

Profetul nu-și aduse sieși cinste pentru descoperirile pe cari Dumnezeu le făcuse prin el, ci dădu toată cinstea Izvorului oricărei înțelepciuni. După înălțarea sa la conducerea provinciei Babilon, fiind făcut căpetenie a guvernatorilor, îl găsim același bărbat al lui Dumnezeu umil, respectuos și plin de tact.

Poate că în nicio altă ocazie tactul profetului nu s'a manifestat într'o mai mare măsură decît atunci când a fost chemat să tîlmăcească visul cu copacul cel mare (Capitolul 4), unde umilirea împăratului este așa de bine zugră-

vită. Mai înainte de a așeza brusc pe împărat în fața judecării care era aproape să vină asupra lui, profetul tăcu o oră întregă; și când fu îndemnat să vorbească, el zise plin de tact:

„Domnul meu, visul acesta să fie pentru vrăjmașii tăi, și tălcuirea lui pentru profivnicii tăi!"

Și totuși nu de teama împăratului se purta acest bărbat al lui Dumnezeu cu atîta considerație și respect față de împărat; căci cu altă ocazie mai târziu, când a fost adus înaintea lui Belșațar, el folosi cea mai aspră mustrare față de acest prinț desfrînat:

„Dar tu, Belșațar, fiul lui, nu ți-ai smerit inima, măcar că ai știut toate aceste lucruri. Ci te-ai înălțat împotriva Domnului cerurilor; vasele din casa Lui au fost aduse înaintea ta, și ați băut vin cu ele, tu și mai marii tăi, nevestele și fiitoarele tale; ai lăudat pe dumnezeii de argint, de aur, de aramă, de fier, de lemn și de piatră, cari nici nu văd nici n'aud, și nici nu pricep nimic, și n'ai slăvit pe Dumnezeul în mîna căruia este suflarea ta și toate căile tale". Dan. 5, 22, 23.

După liberarea din groapa leilor, profetul Daniel este ridicat din nou în rangul cel mai înalt, al doilea după împărat, în împărăția persană. Dar gîndul puternicului bărbat al lui Dumnezeu nu era legat de onoarea și cinstea ce i se dăduse, ci inima sa era cu poporul care se afla în robie, și suspina după rezidirea casei lui Dumnezeu. Il găsim, după cum este amintit în capitolul 9, rugându-se pentru cetatea ruinată a Ierusalimului, zicînd: „Noi am păcătuit, am săvârșit nelegiuire, am fost răi și îndărătnici, ne-am abătut dela poruncile și orînduirile tale". Vers. 5. Și din nou zice: „Pe când încă vorbeam eu, mă rugam, imi mărturiseam păcatul meu și păcatul poporului meu Izrail". Vers. 20. Nu găsim aci nicio aluzie tru-fașă referitoare la desăvârșirea și sfințenia sa personală, ci o serioasă și umilă mărturisire a păcatului. Acesta a fost totdeauna spiritul adevăratului copil al lui Dumnezeu. Cu cât cineva se apropie mai mult de Dumnezeu, cu atît vede în om mai puține merite. Și acest bătrîn profet, în vîrstă de aproape 86 de ani, era un serv devotaț al lui Dumnezeu. Se vede din supunerea sa față de dreptate că nu a cedat niciodată păcatului. Dar el nu ridică nicio pretenție față de sfințenia și desăvârșirea care aparțin numai lui Dumnezeu.

Faima lui Daniel se răspîndise prin întreaga împărăție. Ezechiel, profetul prinșilor de războiu dela râul Chebar, îl clasează între cei mai mari din istoria lui Izrail. „Și dacă ar fi în mijlocul ei Noe, Daniel și Iov, pe vieața Mea, — zice Domnul, Dumnezeu — că n'ar scăpa nici fii nici fiice, ci numai ei și-ar mîn-

tui sufletul pentru neprihănirea lor". Ezech. 14, 20. Ba mai mult încă, Daniel ajunsese de proverb pentru înțelepciunea sa. Adresându-se arhi-amăgitorului, Ezechiel nu poate să găsească pe nimeni mai înțelept ca Daniel pentru comparația sa. (Vezi Ezech. 28, 3) Este bine că avem această mărturie incontestabilă despre biografia istorică din timpul profetului din Babilon.

Vălul este tras peste ochii profetului Daniel în al 12-lea capitol, la sfârșitul importanței viziunii de lângă râul Hidechel, în al treilea an al domniei lui Cir, sau cam pe la anul 534 î. Hr. În această ultimă profeție a fost schițată înaintea lui Daniel istoria lumii din zilele sale și „până la vremea sfârșitului”; lui i-a fost îngăduit să vadă ridicarea și căderea împărățiilor; a urmărit mișcarea marilor armate; el a avut ocazia să vadă marile lupte spirituale din perioada papalității; el a văzut „timpul sfârșitului” venind cu zgomotul armelor, creșterea cunoștinței și mișcarea încoace și încolo a milioanelor de locuitori ai pământului; și to-

tuși acest bătrân profet nu era mulțumit cu înțelegerea pe care o avea asupra cuvântului profetic. „Eu am auzit, dar n'am înțeles; și am zis: „Domnul meu, care va fi sfârșitul acestor lucruri?” El a răspuns: „Du-te Daniele! Căci cuvintele acestea vor fi ascunse și pecefluite până la vremea sfârșitului”. Dan. 12, 8, 9. Înțelegerea pentru care profetul postea și se ruga spre a o primi, a fost desigilată și descoperită nouă cari trăim în „vremea sfârșitului”. Nu este de mirare că nu se cercetează cu mai multă seriozitate și stăruință adevărurile cuprinse în aceste mari descoperiri profetice?

Ingerul zise lui Daniel: „Du-te până va veni sfârșitul; tu te vei odihni, și te vei scula iarăși odată în partea ta de moștenire, la sfârșitul zilelor”. Dan. 12, 13. Profetul se odihnește și așteaptă moștenirea sa, dar soliile sale pentru zilele din urmă ne vorbesc în mare măsură pentru timpul acesta. Dacă vom fi credincioși, vom avea parte la moștenirea sfinților lui Dumnezeu.

T. M. F.

PARTĂȘIE CU DUMNEZEU

Voi aveți în fața voastră posibilități nesfârșite. Un om, după cum vorbește Dumnezeu despre el, este un fiu al lui Dumnezeu. „Prea iubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s'a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că El vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în el, se curățește, după cum El este curat”. Este privilegiul vostru de a vă depărta dela ce este murdar și josnic și să vă ridicați la cea mai înaltă țință. — de a fi respectați de oameni și iubiți de Dumnezeu.

Lucrarea religioasă pe care Dumnezeu a încredințat-o tinerilor și oamenilor de orice vârstă, ne dovedește respectul pe care-l are față de ei ca fii ai Săi. El le-a încredințat lucrarea de stăpânire-de-sine. Dumnezeu îi chiamă să fie părtași cu El în marea lucrare de mântuire și înălțare. După cum un tată ia pe fiul său să lucreze împreună cu el în ocupația sa, tot așa și Domnul ia pe copiii Săi să lucreze împreună cu El. Noi suntem conlucrători cu Dumnezeu. Isus zice: „Cum M'ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume”. N'ați voi să alegeți ca de acum înainte mai bine să fiți un copil al lui Dumnezeu decât un serv al lui Satana și al păcatului, având numele trecut în lista dușmanilor lui Hristos?

Tinerii și tinerele au mai multă nevoie de harul lui Hristos, pentru a putea trăi princi-

piile creștinismului în viața lor zilnică. Pregătirea pentru venirea lui Hristos este o pregătire făcută prin Hristos prin exercițiul celor mai înalte însușiri ale noastre. Fiecare tânăr are privilegiul de a face din caracterul său o frumoasă structură. Dar este absolut trebuincios de a rămâne strâns legat, de Isus. Nu putem depinde de noi înșine niciun singur moment....

Oricât de mari sau oricât de mici ar fi talentele voastre, trebuie să vă aduceți aminte că ele v'au fost numai încredințate. Dumnezeu vă încearcă dându-vă ocazii pentru a vă arăta credincioșia. Lui îi datorați toate capacitățile voastre. Lui li aparțin puterile voastre corporale, sufletești și spirituale, și pentru El trebuie să fie folosite toate acestea. Timpul vostru, influența voastră, însușirile voastre, pricepera voastră, — toate trebuie să fie puse în serviciul Aceluia care dă totul. Acela folosește cel mai bine darurile cari i-au fost încredințate, care caută cu stăruință să aducă la îndeplinire planul cel mare al lui Dumnezeu pentru mântuirea oamenilor.

Stăruiiți în lucrarea pe care ați început-o, până când câștigați biruință după biruință. Educați-vă înșivă pentru o țință. Păstrați în fața voastră cel mai înalt ideal, pentru ca să puteți săvârși din ce în ce mai mult bine, descoperind în felul acesta slava lui Dumnezeu. „*The youth's Instructor*”, 25 Ianuarie, 1910.

Garanția succesului

Adeseori oamenii se adresează evangheliștilor noștri cu următoarele cuvinte: „Dacă voi, Adventiștii, ați renunțat numai la serbarea Sabatului și ați adoptat ziua Duminecii ca celelalte biserici creștine, atunci în foarte scurt timp ați deveni cea mai mare denominațiune protestantă din lume“. Ei cred că noi avem mai multă lumină din Scripturi, și simt că minunata noastră solie despre venirea încurând în persoană a lui Hristos ca să adune pe sfinții Săi, ar atrage milioane în sânul ei, dacă nu am cere să primească Sabatul Zilei a Șaptea. Poate dintr'odată am fi ispitiți să credem că aceasta s'ar întâmpla întocmai, dar n'avem nicio dovadă că aceasta ar fi așa. Experiența Adventiștilor de Ziua I-a pare să dovedească contrariul. Ei cred și predică aceeași solie cu privire la a doua venire a lui Hristos, pe care o predicăm și noi, dar fără Sabatul Zilei a Șaptea, și totuși masele nu sunt convertite la biserica lor. În loc de a crește repede în număr, au tot descrescut, în timp ce Adventiștii de Ziua Șaptea, cu toată credincioșia lor față de Sabatul biblic, au crescut în mare număr. În timp ce Adventiștii de Ziua I-a au trecut aproape în umbră, Adventiștii de Ziua Șaptea au crescut într'o mare mișcare care se simte peste tot pământul. Chiar dacă Sabatul pare să fie o piatră de poticnire pentru mulți, nu trebuie să conchidem că el este o piedică pentru succes în lucrarea noastră de câștigare de suflete pentru împărăția lui Dumnezeu. Învățătura biblică cu privire la Sabat formează o parte integrală din solia pe care Dumnezeu ne-a dat-o spre a o duce lumii în aceste zile din urmă ale istoriei pământului. Ea conține în sine o putere divină care cuprinde inimile bărbaților și femeilor de pretutindeni și le întoarce spre Domnul și Maestrul lor. În loc de a fi o greutate, este un ajutor. În loc de a fi o povară, este o binecuvântare.

După cum sunt unii cari cred că noi am avea un mai mare succes dacă am lepăda Sabatul, tot așa sunt mulți cari cred că noi am avea un și mai mare succes, dacă am înceta de a mai predica despre zecime, Spiritul Profeției, reforma sanitară și despre alte subiecte asemănătoare. Ei socotesc că dacă am lăsa deoparte aceste doctrine, cari pentru ei sunt de nicio importanță și de aruncat, și dacă ne-am mărgini să predicăm numai pe Hristos, Sabatul și alte învățături biblice principale, am mări foarte mult succesul nostru în toată lumea. Am greși dacă am crede lucrul acesta. Gândiți-vă la istoria Baptiștilor de Ziua Șaptea. Ei nu predică niciuna din aceste așa numite „învățături de nicio importanță“, precum suat Spiritul Profe-

ției, zecimea, reforma sanitară, etc. Pentru motivul acesta cresc ei mai repede în număr și în putere spirituală decât Adventiștii de Ziua Șaptea? Baptiștii de Ziua Șaptea erau deja o mișcare organizată cu mult înainte de a veni Adventiștii de Ziua Șaptea, și, nefiind încurcați de vreuna din învățăturile menționate mai sus cari se presupune că ne împiedică în lucrarea noastră, ar trebui să fie acum o oștire puternică. Dar sunt? Potrivit cu tablourile statistice și dările de seamă cari apar în foaia lor denominațională, „The Sabbath Recorder“, din 3 Septembrie, 1934, ei numără până în prezent numai șapte mii de membri, dintre cari numai 450 sunt în toată Europa. Comentând asupra acestei situații, unul din scriitorii lor zice: „Se va observa numaidecât că numărul membrilor a descrescut continuu, începând dela anul 1903, când am avut cel mai mare număr de membri din istoria noastră“. (Pe atunci au fost între nouă și zece mii de membri.) În timpul aceleiași perioade, Adventiștii de Ziua Șaptea s'au bucurat de o bogată creștere din an în an, și în prezent se adaugă anual mai mult de 40 de mii de membri, cu alte cuvinte de șase ori mai mult decât tot numărul membrilor Baptiștilor de Ziua Șaptea după mai mult de o sută de ani de existență. Aceste învățături cari sunt privitye de mulți ca piedici nefolositoare, nu întârzie progresul lucrării lui Dumnezeu. De-a lungul anilor ele au fost un ajutor minunat și o binecuvântare pentru mișcarea Adventă. De asemenea ele formează o parte din solia plină de putere pe care Dumnezeu ne-a încredințat-o pentru timpul și ora aceasta. Nu putem să le înlăturăm și în același timp să și sperăm că am mai avea succes. Numai crezând cu sinceritate, învățând și practicând pe deplin sfatul dat de Dumnezeu, vom fi siguri de succes.

Nu, niciun singur moment să nu credem că ocaziile noastre pentru succes se vor mări prin înlăturarea unei părți din lumina și adevărul pe care Dumnezeu ni l-a dat. O astfel de purtare din partea noastră ar aduce numai slăbire și distrugere în rândurile noastre. Succesul nostru în viitor, după cum a fost în trecut, va depinde de credincioșia noastră în vestirea și împlinirea fiecărei părți din marea solie pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Dumnezeu ne spune același lucru ca și poporului Său de pe vremuri: „Cartea aceasta a legii să nu se depărteze de gura ta; cugetă asupra ei zi și noapte, căutând să faci tot ce este scris în ea; căci atunci vei izbândi în toate lucrările tale, și atunci vei lucra cu înțelepciune“.

A. V. Olson

URCAND INALȚIMI

Lucrul de căpetenie necesar desăvârșirii unui caracter creștin este stăruirea în a face bine. Aș vrea să întipăresc în inima tineretului importanța stăruinței și tăriei în lucrarea de formare a caracterului. Este necesar ca încă de timpuriu să se feșă în caracter principii de integritate hotărâtă, pentru ca tineretul să ajungă cea mai înaltă treaptă a bărbăției. Ei trebuie să se gândească totdeauna la faptul că au fost răscumpărați cu un preț, și că trebuie să slăvească pe Dumnezeu în corpurile și în spiritele lor, cari aparțin Lui....

Progres zilnic

Tineretul trebuie să facă progrese zi după zi. Petru zice: „De aceea dați-vă și voi toate simțele ca să uniți cu credința voastră fapta; cu fapta, cunoștința; cu cunoștința, înfrânarea; cu înfrânarea, răbdarea; cu răbdarea, evlavia; cu evlavia, dragostea de frați; cu dragostea de frați, iubirea de oameni. Căci dacă aveți din belșug aceste lucruri în voi, ele nu vă vor lăsa să fiți nici leneși, nici neroditori în ce privește deplina cunoștință a Domnului nostru Isus Hristos“.

Toate aceste trepte succesive să nu fie ținute înaintea ochiului minții și socotite pe măsură ce vă ridicăți; ci fixând ochii la Isus, privind numai spre slava lui Dumnezeu, veți face cu adevărat progres. Voi nu puteți să atingeți deplina măsură a staturii lui Hristos într-o singură zi, și ați cădea în desnădejde dacă ați putea zări toate greutatețile cari trebuie întâmpinate și biruite. Voi aveți de luptat cu Satana, și el va căuta pe orice cale posibilă să vă depărteze mintea dela Hristos.

Intâmpinând piedici

Insă noi să ținem piept piedicilor din calea noastră și să le învingem pe toate. Dacă biruim prima greutate, vom fi mai în stare să întâmpinăm și pe a doua, și cu fiecă efortare vom deveni mai destoinici pentru a face progres. Privind la Isus, putem fi biruitori. Din cauză că ne uităm prea mult la greutateți și ne retragem din lupta stăruitoare pentru că e bine, devenim slabi și lipsiți de credință.

Urcând treaptă cu treaptă, poate fi atinsă cea mai mare înălțime, și în cele din urmă și vârful muntelui. Nu vă lăsați copleșiți de marea cantitate de lucru ce aveți de făcut în timpul vieții voastre pentru că nu vi se cere să-l faceți numai de cânt. Lăsați ca orice putere a ființei voastre să facă lucrul ei zilnic, folosiți orice ocazie prețioasă, prețuiți ajutoarele pe cari vi

le dă Dumnezeu, și înaintați pe scara progresului treaptă cu treaptă. Dar gândiți-vă că veți ajunge odată într-o zi, pentru că Dumnezeu a hotărât o zi când rapoartele cerului vă vor arăta cum ați folosit privilegiile și ocaziile Sale. Fie ca voi să folosiți fiecare zi pe care Dumnezeu v'a dat-o, în așa fel, ca la sfârșit să puteți auzi pe Domnul zicând: „Bine slugă bună și credincioasă“. „The youth's Instructor“, 5 Ianuarie 1893.

Misionarii Voluntari

A trecut anul 1934 și avem ocazie să aruncăm o privire retrospectivă asupra acestui an. Trebuie să spunem că a fost un an binecuvântat pentru tineret, întrucât am avut și Congresul M. V. care va rămâne în amintirea tinerilor noștri tot timpul vieții lor. Tot în acest an am și eliberat diplomele M. V. persoanelor cari au reușit la examenul studiului nostru cincinal.

Cum am anunțat și în „GAZETA SLUJBAȘILOR“ vom publica în „CURIERUL MISIONAR“ numele celor cari au dat răspunsuri potrivite la întrebările puse cu ocazia cetirii Bibliei la rând și celor cari au studiat în tot timpul anului „Straja Dimineții“ știind toate textele pe din afară. Conform acestui plan am primit dela Comunitatea „Popa-Tatu București“ o listă cu numele acelor Misionari Voluntari cari au îndeplinit aceste condițiuni, și pe care o publicăm mai jos:

Elena Theodosiu
Ruth Thomas
Marioara Mihăescu
Maria Matei
Gh. Popescu
Ilie Firiță
Andrei Thomas
Tache Theodosiu

Această publicare dorim să fie un stimulent pentru toți tinerii din Uniunea noastră pentru ca în timpul anului 1935 să studieze și memorizeze pe cât se poate de bine toate textele din „Straja Dimineții“. Știm că aceasta este un bun exercițiu pentru oțelirea minții, pentru întinderea cunoștințelor biblice și pentru a întări voința personală.

Deci vă doresc mult succes pentru anul care ne stă în față. Dar pentru a putea studia textele din „Straja Dimineții“ trebuie s'o aveți. Deci procurați-vă „Straja Dimineții“ imediat, cât timp se mai găsește la Editură.

Cu salutări cordiale, rămân al Dvs. frate în Domnul
P. H. Hermann

„Curierul Misionar“.

Foaie lunară.

Red. responsabil: V. FLORESCU

Prețul acestui număr Lei 8. Abon. pe un an Lei 100

Red. și Admin. Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116
București IV.

Planul Misionar pentru anul 1935

Intrucât s'a stabilit planul misionar pentru anul curent, adică 1935, publicăm aici datele respective pentru zile, săptămâni speciale, Cam-

pania de Toamnă, etc. cari vor avea loc în tot cursul acestui an:

2 Februarie
9—16 Martie
6—13 Aprilie
25 Mai — 1 Iunie
1 August
1 Sept. — 1 Decembrie
28 Septembrie
2 Noembrie
30 Noembrie — 7 Decembrie

ZIUA CAMINULUI CREȘTIN.
SAPTAMANA MISIONARILOR VOLUNTARI
SAPTAMANA MARE DE COLPORTAJ.
SAPTAMANA DE ABNEGAȚIE.
ZIUA EDUCAȚIEI.
CAMPANIA DE TOAMNA.
ZIUA ȘCOLII DE SABAT.
ZIUA COLPORTAJULUI.
SAPTAMANA DE RUGACIUNE.

Anul trecut am tipărit un „Plan misionar“ pentru a fi afișat în localurile Comunităților noastre; întrucât însă, nu s'au făcut mari modificări, nu-l mai tipărim în acest an, ci rugăm pe iubiții frați să păstreze pe cel vechiu, modificând numai datele respective după cele publicate mai sus. Astfel facem economie.

Ca și până în prezent, vom publica în „CU-

RIERUL MISIONAR“ programe speciale pentru datele respective, cari programe dorim să fie executate de toate Comunitățile.

Dorindu-vă un an nou fericit și multă binecuvântare din partea Domnului precum și prosperitate în toate privințele, rămân al Dv. frate în Domnul.

P. H. Hermann

Ora misionară din luna Februarie

DATORIA NOASTRA: A ADUCE ROADE (Fil. 21-25)

I. Roadă.

„Roadă“ este ceva ce a ieșit din lăuntru (un rezultat al lucrurilor petrecute în interior), nu este un „succes“ absolut exterior (Cuvântul „succes“ nu se întrebuițează în Sfintele Scripturi). „Succes“ este ceva la care se poate ajunge odată, pe când „roada“ crește mereu, dacă întreaga plantă este sănătoasă; și lucrul acesta merge pe calea naturală, în mod organic. De aceea exemplul lui Isus cu vița și mlădița. (Ioan 15.) De aceea și făgăduința Sa: „*Veți fi* (nu „să fiți“) martori“. (Fapt. 1, 8.) Alte texte: Ier. 12, 2; Rom. 7, 4.

II. Două feluri de roade.

1. Roadele Spiritului în viața proprie și în viața coreligionarilor: Gal. 5, 22; Ef. 5, 9; Luc. 8, 15.

2. Suflete pentru Hristos: Ioan 15, 16; Rom. 1, 13.

III. In ce mod?

3. La „rămășiță“: 2 Regi 19, 30; Isa. 37, 31; compară cu Apoc. 12, 17.

4. Roade sunt posibile dacă se îngrijesc rădăcinile: 2 Regi 19, 30; Isa. 37, 31; Isa. 27, 6. („Va prinde rădăcini dedesubt...“) Rădăcinile vieții noastre spirituale (studiul biblic personal acasă și rugăciune în cămăruță) sunt sustrate privirilor asemenea rădăcinilor unei plante, și cu toate acestea ele lucrează în vederea aducerii de roade. De aceea expresia: viața „ascunsă“ cu Hristos. (1 Petru 3, 4; Col. 3, 3.) Lumea vede numai rezultatul (partea din

afară, roada) în viața credinciosului, dar nu izvorul ascuns de putere. (Rădăcinile.)

IV. Făgăduințe.

Ps. 1, 1—3; 84, 7, 8; Dan. 12, 3.

Ora Tabetei din luna Februarie

„LEGEA SERVIRII“.

„Toate lucrurile în cer și pe pământ vestesc că marea lege a vieții este o lege a servirii. Nemărginitul susține viața fiecărei ființe vii. Hristos a venit pe pământ, ca El să slujească. Ingerii sunt duhuri slujitoare trimise să îndeplinească o slujbă pentru ceie vor moșteni mântuirea. Aceași lege a slujirii este scrisă pe toate lucrările din natură. Păsările văzduhului, animalele câmpiei, arborii pădurii, frunzele, iarba, și florile, soarele pe cer și stelele strălucitoare, toate își au slujba lor. Lacuri și oceane, fluvii și izvoare, fiecare primește ca să dea.

„In timp ce orice lucru din natură slujește în felul acesta la menținerea vieții lumii, el își asigură și propria sa existență. „Dați și vi se va da“, este învățătura scrisă tot atât de pozitiv în natură ca și pe paginile Sfintei Scripturi.

„Când dealurile și câmpiile formează o albie pentru ca râul din munte să poate ajunge în mare, atunci ceea ce dă este răsplătit. Fluviul care curge cântând, lasă în urmă darurile sale ce constau din frumusețe și fertilitate. Prin câmpiile secetoase și uscate de dogoarea soarelui de vară, o dâră verde arată cursul fluviului; fiecare pom mareț, fiecare mugur și fiecare floare este o mărturie a răsplătirii

pe care harul lui Dumnezeu o fĂgĂdueste tuturor celor cari devin cĂile prin cari acest har sĂ se reverse în lume". „Educația", pag. 99.

Aici ni se arată în modul cel mai lĂmurit ce înseamnă „a servi"; dar aceste exemple ne arată și mai mult: ne spun cĂ trebuie sĂ servim, dacĂ dorim sĂ ne asigurĂm propria noastrĂ existență. Aceasta este legea servirii: ne servește ca sĂ servim. Nu putem exista singuri, ci facem parte dintr'un lanț mare, în care reprezentĂm o singurĂ verigă. DacĂ veriga noastrĂ nu mai face legătură în stĂnga și dreapta — nu mai servește — ei vrea sĂ fie de sine stătătoare, atunci nici nu mai poate face parte din acest mare lanț și curentul de putere nu mai poate trece prin ea, este lipsit de binecuvĂntările de sus.

Deci sĂ nu ne mirĂm dacĂ nu ne merge bine câteodată, de obicei vină se poate găsi în noi înșine, cĂci „Dați, și vi se va da; ba încĂ vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clĂtinată, care se va vĂrsa pe deasupra, CĂci cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura". Luca 6, 38.

ANUNȚURI

Pe această cale, aduc la cunoștința tuturor fraților și surorilor cĂ am douĂ fetițe: una de 10 ani și alta de 8 ani, pe cari — din cauza greutăților familiare — doresc sĂ le dau de suflet pentru totdeauna, încredințându-le unor oameni credincioși, cari sĂ le crească și sĂ le dea o educație curat creștinească, și eventual sĂ le dea și la școală, sau sĂ le învețe o meserie oarecare.

Toți cei doritori și binevoitori se vor adresa: Ioan Timofte, Iași. Cartierul Șapte Oameni (Obreja).

Aducem la cunoștința fraților noștri cĂ Haralambie Rusu (a cărui fotografie o arĂtăm aci), fost membru al Comunității din RĂmnicu SĂrat, cĂlcĂnd principii creștine și fĂcĂndu-se vinovat de oarecĂri nereguli, a pĂrăsit localitatea de domiciliu plecĂnd în Moldova de Sud fĂrĂ a fi comunicat cuiva adresa lui actualĂ.

Cine îl va afla în vreo localitate este rugat sĂ ne informeze la adresa de mai jos.

C. Popescu, Str. Domnița BĂlașa No. 46. Ploești.

VĂ puteți procura cu un preț de reclamă mai ieftin cu 20% acum decăt în timpul verii, urmĂtoarele:

Prese pentru faguri; centrifugă (extractor de miere din faguri); gratii (separatorii pentru trĂntori); afumĂtori; mĂști din sĂrmă; rulete pentru înșĂrmat fagurii; sĂrmă specială în acest scop, și altele. De asemenea vĂ puteți procura mașini pentru cusut, de ocazie, cu preț foarte ieftin. Iosif Tonchevici, Str. Cuza-Vodă 175. Piatra-Neamț.

Cine știe unde se gĂsesc frații Jumiga Ioan, Comuna ColicĂuți, jud. Hotin, și Gheorghe Andronica din Comuna Șovarna de Sus, jud. Mehedinți, membri ai Comunității Moreni, sĂ comunice pe adresa: Gheorghe I. Soare, Soc. Dacia RomĂnă, Moreni, jud. Prahova.

Necrolog

Fratele *Cornel BĂcĂneanu*, în etate de 19 ani, membru al Comunității BrĂila, a fost chemat de Domnul la odihnă dupĂ o grea suferință. În timpul vieții sale de credință a fost plin de zel, ajutĂnd lucrarea în Comunitate ca dirijor al corului. A adormit cu speranța vie cĂ la venirea Domnului va fi printre cei mĂntuiți. Publicul numeros care a luat parte la înmormĂntare a auzit frumoase cuvinte de mĂngĂiere.

Sora *Rada Popa*, din Comuna Spiru-Haret, membră a Comunității Cuza-Vodă, jud. BrĂila, a adormit în Domnul. Credința ei și încrederea pe care a dat-o pe față pĂnă în ultima clipă, ne îndreptățește speranța cĂ o vom revedea în ziua învierii celor drepti.

BrĂila

Ștefan Oatu

Fratele *Pintilie Cazacu*, membru al Comunității Fundul-Moldovei, Bucovina, în etate de 84 ani a adormit în Domnul pe ziua de 16 Septembrie 1934, dupĂ zece ani de credință statornică și neclintită. NĂdejdea sa vie în Domnul, pe care n'a putut-o micșora nici strĂduințele mari depuse de unii spre a-l abate de pe calea adevărului, a pĂstrat-o pĂnă la sfĂrșit, sperĂnd a primi și el rĂsplata fĂgăduită celor rĂscumpĂrați.

I. Leonte.

Sora *Ioana StĂnculescu*, membră a Comunității București Imper, în etate de 63 ani, a adormit în Domnul la 7 Decembrie 1934, în urma unei lungi suferințe.

Credincioșia manifestată în timpul suferințelor ne dĂ asigurarea cĂ o vom revedea la învierea dreptilor.

S. ȘtefĂnescu

Sora *Sida Vanc*, în etate de 71 de ani, membră a Comunității CovĂsiniți jud. Arad, a fost chemată de Domnul la odihnă în ziua de 21 Septembrie 1934.

DĂnsa a primit întreita solie îngerească în anul 1909, și a rĂmas credincioasă pĂnă la sfĂrșitul vieții sale pĂmĂntești. Dar sperĂm sĂ o revedem pe această soră cĂnd toți cei credincioși vor fi chemați la o viață nouă pe noul pĂmĂnt, unde „moarte nu va mai fi".

Sora *Eva Crișan*, în etate de 30 de ani, membră a Comunității Șofronia, jud. Arad, a fost trecută de Domnul la odihnă în ziua de 16 Octombrie, 1934.

Vieața ei credincioasă ne dĂ asigurarea cĂ la învierea celor drepti va primi și dĂnsa invitația plină de iubire a Tatălui: „Bine slugă bună și credincioasă... intră în bucuria stĂpĂnului tĂu".

Arad

F. Cionca